

стрѣлковѣ окопи и расположението на противника. Подполковникъ Боголюбовъ току се обръщаше съ своя пискливъ, високъ гласъ съ разни въпроси, ту къмъ дружинния командиръ, ту къмъ мене, а най повече къмъ опълченцитѣ. Де Прерадовичъ не веднѣжъ прѣдупреждаваше Боголюбова да говори по полека, понеже турскитѣ стрѣлци сж близо и, ако чуятъ, ще откриятъ по честа стрѣлба. Боголюбовъ, обаче, слѣдъ минутно въздържание, пакъ започваше да говори високо.

— Е, че „кречетало“ е този Боголюбовъ! каза Чиляевъ, когато останахме сами, че какъ не замълча поне за една минутка тоя чловѣкъ?!

Бѣше минало срѣдъ нощъ, когато дойде съ нетърпение очакваната отъ всички смѣна.

Нощта бѣше тиха и ясна. Мѣсечината освѣщаваше цѣлата позиция, по която се виждаха отъ далеко движушитѣ се по нея части. Нощната тишина се нарушаваше само отъ рѣдкитѣ пушечни гърмежи на турскитѣ стрѣлци и свирението на куршумитѣ. Съ пристигане на ротитѣ отъ подолския полкъ, обаче, гърмежитѣ се учестиха, при всичко, че се пазеше строга тишина и че подолцитѣ прииждаха по ротно.

Първа се смѣни моята — 1-ва рота. Азъ я поведохъ съ разредени редове по край кръглата батарея къмъ шоссето. Турскитѣ стрѣлци усилиха стрѣлбата: види се, тѣ да бѣха забѣлѣжили нашето движение. Куршумитѣ запищяха и западаха между редоветѣ на ротата, между които се чуваха тѣпи удряния на куршуми и викове:

— Охъ, раниха ме!

Вървимъ, вървимъ, а до върха още далеко Вървимъ, а сърдцето силно и често бие въ гърдитѣ, като че иска да изскочи. Тѣжко чувство е обхванало душата на всѣкиго. Като че ли всички очакваха своя редъ.

Да удари, да удари куршума сега, когато ми наха цѣли четири денонощия отчаянна борба, въ продължение на която гранатитѣ и куршумитѣ, като градъ, се сипяха върху ни, сега, когато вече ни смѣ-